

Major Edit zongoratanár gondolatai - 51 évi zeneiskolai tapasztalat alapján.

Amikor „Mi leszek, ha nagy leszek?” címmel fogalmazási feladatot kaptam az általános iskolában, ötödikes ékesszólással, rajongó lelkesedéssel írtam a zenéről és arról, mennyire szeretném, ha más is érezné, és átélné ezt a megmagyarázhatatlan csodát, ezért tanárként ezt szeretném minél több emberhez eljuttatni.

Évek múltán a gyermeki lelkesedés nem szűnt, pályaválasztáskor a családi ellenállást legyőzve, teljes elszántsággal felvételiztem, majd a Tanárképzőt elvégezvén hat évig Esztergomban, ezután a Fővárosi XVI. kerületi, későbbi nevén a Rácz Aladár Zeneiskolában 45 évig igyekeztem, tölem telhetően legjobban megvalósítani a gyermekkori szándékot.

Első tapasztalatként hamar világossá vált, hogy a diploma csak jogosítvány a továbbképzéshez, magamat kell fejlesztenem hospitálva, mesterkurzusokon, koncertek hallgatásával, és egyéb, társművészeti téren is, hogy minél több fantáziával, kreativitással tudjak a gyerekek elé állni. A Tanárképző a feltétlen igényességre nevelt a kodályi „tanítások”, és Schumann háziszabályai szerint, úgymint „Csak művészi érték való gyermeknek”, a hallás kiművelése, az énekalapú hangszerjáték, a tudatos, értő zenei gondolkodás fontossága, továbbá, hogy nem zenét tanítunk, hanem „zenével nevelünk”, vagyis a zeneiskola célja elsősorban készség-, és személyiség fejlesztés. Vagyis tanári feladatom: a zeneszeretet, és a fenti célok ötvözése.

Nem ismerek receptet, módszert, varázsigét, csak a szakadatlan lelkesedést, úgyszeretetet, és első sorban a zene megszerettetését, amihez szükséges az ötletek állandó keresése, megújítása, személyre szabása, az, hogy számomra is élmény legyen a tanítás, és mert ahány gyerek, ahány óra, annyi féle megoldást kell találni, mindig a gyermek képességéhez, felfogóképességéhez, pillanatnyi lelkiállapotához alkalmazva. (Máthé Miklósnét, legendás Klári nénit idézve: „... ha kell, a hétfátyoltáncot is el kell táncolni”...)

Fontos tanári feladat: felismerni a kisgyermek tulajdonságait, lelkivilágát, majd érdekesnek, izgalmasnak taláztatni a zongorázást, ami szokatlan, nehéz szellemi munka számára, ezért szükségszerű a feladatokat játékos ötletek „ostyájába csomagolni”.

Elsőként a „Hogyan gyakorolj otthon?” „trükkjeit” kell megtanítani, vonzó, játékos, néha vicces formában, a gyermek érdeklődését állandóan fenntartva, és dicsérettel sem fukarkodva.

A zenehallgatásra, mások (társai, majd nagy előadók, azaz mintaképek) játékának figyelemmel kísérésére nevelés, továbbá a társas zenélés (négykezes és kamarazene) sokat segíti a gyermeket (és családját is!), hogy majdan értő közönséggé váljanak, magasabb szellemi élményekkel, lelki feltöltődéssel tehessék szebbé hétköznapijaikat.

A zenélés családi üggyé tételéért számtalan órán kívüli eseményt, családi programot szerveztem (koncert-, és opera-látogatás, „kirándulás” kül-, és belföldi zeneiskolákba, (ottaniakkal közös koncerttel) - csembalóval, fortepianoval, orgonával ismerkedés, Haydn-nal kapcsolatos Fertőd-i koncert-kirándulás, barokk koncert- régi táncok megismerésével, stb), mind ehhez a szülőket is bevonva, számukra is élményt, ismereteket adva.

Visszatekintve: a kezdeti Terv reményeimen felül sikerült: célom a kisgyerek - (és nemcsak tehetséges, pályára alkalmas növendék!) zeneszerető-, értő-, és művelő felnőtté nevelése, saját játékkal nagy mesterek nagy műveihez eljutó, ezen felül célkitűzéseit saját erőfeszítésével elérő, annak örülni tudó, önmagát, tudását megmutatni is tudó - felnőtté nevelése nagy százalékban megvalósult. Külön öröm, hogy 24-en pályát választottak, országos versenyeken több, mint 30 díjat nyertek, hárman világhíró zongoraművész, 10 zongoratanár, 7 egyéb tanár (szolfézs, magánének, ált.isk.ének, hangszer váltó tanár, továbbá más területen dolgozó zenész lett.

Sokat tanultam Tőlük, és köszönöm, hogy együttműködhattunk.